Květnové svátky letos připadly na neděli, proto nám na tradiční oddílový puťák musel stačit jenom normální víkend. Ale i tak jsme viděli plno pěkných míst a dozvěděli se zase něco nového o osadách na Hřebenech a v jedné dokonce přespali. Ale pěkně od začátku… V pátek se na Hlaváku sešli Ježek, Vašek, Ráma, Roki, Siréna a Kubajz. Vlakem dojeli do Řevnice a užili si výstup na vrch Baba, kde i přespali. Ráno se vydali k Jezírku, poblíž kterého je jedna z již zmíněných osad, a počkali tam na Karču, Kubíka a Vojtíška, kteří zvolili horší, ale zato delší cestu! Když jsme se po náročném výstupu vydýchali a sdělili si vzájemně zážitky z cest, vydali jsme se dál. Na místě, jehož název jsem bohužel zapomněla, jsme si dali kofolu a zmrzku a o kus dál i oběd. Šli jsme částečně po červené hřebenovce, částečně mimo značku, hráli veselé hry a nakonec prošli okolo bývalé raketové základny, kterou jsme ale neviděli. Jelikož odpoledne se pomalu chýlilo k závěru, začali jsme řešit spaní. Nenápadná cestička v lese bohužel nevedla k osadě, ale k rochništi divočáků, což nebylo přesně to, co jsme hledali. Další osada, o které jsme věděli, byla obsazená, proto jsme vyslali Rokiho a Vojtíka na průzkum. Problémem byla hlavně voda, protože vytipované studánky po cestě byly poněkud vyschlé. Zvědi přinesli dobré zprávy, objevili místo na spaní i studánku. Proto jsme se zvedli a vyrazili na ono místo. Po cestě Ježka napadlo vyzkoušet, zda není jiná osada na přilehlém potoce. A co myslíte, byla tam! A jaká! Jmenovala se Hromofka a byla sice kousek od značky, zato byla pěkně uklizená a s příjemným ohništěm a lavičkami. Proto jsme shodili baťohy a vyrazili na dřevo, abychom si mohli uvařit večeři a potom posedět okolo ohýnku za zvuků Vaškovy kytáry. Jídlo se povedlo, nikdo neměl hlad a dlouho jsme seděli, povídali a zpívali okolo ohně.

Na osadě se spalo natolik dobře, že v neděli se nám podařilo vstát tak pozdě, že padnul nejen plán vrcholového družstva vystoupit na Studený Vrch, ale i původně plánovaná trasa do Hostomic. Nebylo ale potřeba honit kilometry, tak jsme se po poklidném sbalení vydali do blízké vesničky na vlak. Po cestě začalo celkem pálit sluníčko, takže jsme se těšili, až konečně doplníme vodu. To se ovšem ukázalo býti oříškem, neboť jediná místní hospoda měla ještě zavřeno. Pokyn na dveřích naštěstí sděloval, že v naléhavých případech je možné zazvonit a pán, který na zazvonění přišel, naštěstí naši situaci také vyhodnotil jako naléhavou. Po kofole a další zmrzlině jsme se odebrali na vlakovou zastávku, kde jsme se naobědvali a potom se přes Hlásnou Třebaň vrátili vláčkem do Prahy. Puťák se moc povedl a už se těšíme na další!